

[Jørgen Peder Hansen.]

meget afgørende beslutninger, som skal træffes, og som vil berøre os alle på afgørende måder. Vi må derfor medvirke til yderligere at skabe, opretholde og helst udvikle interessen for disse anliggender. Vi må medvirke til at give fornyet næring til vort demokratiske samfundssystem, hvor vi ejer muligheden derfor, og det gør vi i nogen grad ved at udvide offentlighedsprincippet i den offentlige forvaltning.

Jeg vil gerne sige, at vi i socialdemokratiet på mange punkter kan erklære os enige i de synspunkter, som er nedfældet i lovforslaget. Det er muligt, at man med nogle af undtagelserne er gået lovlig stærkt frem, men det er naturligvis helt påkrævet, at der findes, man tør vel sige visse håndfaste undtagelser på nogle felter, hvis vi vil nyde de goder, som lovens princip kan medføre i praksis.

Vor væsentligste indvending ligger imidlertid i den meget stærke begrænsning over for tredjepart, som har fundet udtryk i, at begæring om adgang til dokumenter er betinget af, at vedkommende, der henvender sig, kan referere til en ganske bestemt sag. Det betyder ikke blot, at man bringer sig i stor afstand af situationen, som den foreligger i Sverige, hvor bl. a. pressen har en umiddelbar adgang til at gøre sig bekendt med forvaltningens afgørelser og dokumenter, men vi opnår simpelt hen ikke mulighed for ved hjælp af det almindelige offentlighedsprincip at give demokratiet, hvad vi måske tør kalde en ny dimension. Jeg er bekendt med, at man i Sverige har en anden administrativ opbygning, end vi har; men jeg har meget svært ved at se, at vi skulle være nødsaget til at tage det meget betydelige forbehold, som ligger gemt i lovforslagets § 1, stk. 2. Bestemmelsen betyder ganske enkelt, at det alt for ofte skal være overladt til tilfældighederne, hvem der er i stand til at informere om forvaltningsafgørelser og om de sager, som ligger i forvaltningen, og det kan næppe være meningen. Det er min opfattelse, at der virkelig bør være ordnede forhold for pressen at arbejde under på disse områder. Vi må dog foretrække en grundig orientering hvilende på meddelte kendsgerninger fremfor at holde liv i meget rygtesmerer.

I øvrigt er jeg overbevist om, at alle

parter i vort samfund er bedst tjent med, at vi fik fjernet denne bestemmelse. Det gælder naturligvis offentligheden, men det gælder også forvaltningen selv, der ikke kan være tjent med de undertiden halve sandheder, de mener at kunne læse i pressen, når kendsgerningen er den enkle, at det ofte ikke lader sig gøre for pressen at få belyst en sag ordentligt. Endelig kan forvaltningens ansatte personale da kun være interesseret i en høj grad af offentlighed, som kan befordre kendsgerningerne og — det vigtigste af det hele: øge befolkningens tillid til en dygtig administration og forvaltning.

Jeg mener, det er rigtigt at understrege, at vi har særdeles velkvalificerede ansatte i det offentlige tjeneste, som absolut ikke på nogen måde i deres arbejde er angribelige, eller som kan indgyde mistillid til forvaltningen i al almindelighed. Men vort problem er vel også et andet, nemlig at skabe øget tillid til vor forvaltning i en tid, hvor den moderne teknik inden for forvaltningen og de nye strukturer befordrer en stærk fornemmelse hos borgerne af fremmedgørelse, for at bruge et måske lidt forslidt udtryk. Vi må give borgerne mulighed for på så solidt et grundlag som muligt at tage stilling til problemerne i samfundet.

Det foreliggende lovforslag er en betydelig landvinding, men vi havde altså gerne i mit parti set, at begrænsningen i § 1, stk. 2, ikke havde været der.

Jeg forstår på ministerens forelæggelsestale, at han i virkeligheden ønsker at se tiden an. Helt klart siges det ikke, men det ligesom ligger i ministerens formuleringer, at hvis alle parter skikker sig ordentligt, vil ministeren være villig til at tage spørgsmålet op til overvejelse senere hen. Hvis det er meningen, hvorfor er forslaget så ikke forsynet med en revisionsbestemmelse?

I øvrigt kan jeg i det store og hele erklære mig tilfreds med ministerens tilsagn om nærmere i et udvalg at drøfte offentlighedsprincippet anvendelse i ansættelses- og fremmelsessager. Vi kan i mit parti se, at der her ligger en række meget betydelige, vanskelige problemer, som et udvalgsarbejde måske kan klare af. Ministeren bekender, at han siden de glade kommissionsdage er kommet på andre tanker. Det skal jeg ikke bebrejde ministeren det mindste;